

**СЪВРЕМЕНЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

**ЙОЗЛЕМ БЕЛГИЗ
МЕХМЕД**

ЕДИНСТВЕНАТА

Глава 1

Беше един пролетен ден, първата седмица от април, когато се случи неочакваният обрат в живота на Алек. 3 април е денят, в който се променя живота му. Слънцето отдавна беше изгряло, на хоризонта се виждаше езерото, птичките пееха, кацнали на клоните на дръвчетата в градината, а денят едва започваше. Времето беше топло, макар да беше едва седем часа сутринта. Духаше лек, прохладен ветреца, беше приятна сутрин, сякаш предвещаваха нещо ново, непознато досега. Алек беше свикнал да става рано, дори и почивните дни. Обичаше да си пие кафето на спокойствие преди работа и да върши нещо из къщата. Живееше сам, нямаше кой да върши домакинската работа, а и работеше до късно, връщаше се уморен и не му оставаха никакви сили. Сутринта беше най-доброто време за това. Тази сутрин не бързаше, не беше на работа. Трябваше да отиде на семинара, който беше организиран от местния университет.

Беше поканен от декана на университета, който беше негов добър приятел и нямаше как да върне поканата му. Темата беше свързана с бездомните животни, а неговата основна задача беше да представи организацията, в която беше генерален директор. Беше я основал преди няколко години. Много хора го подкрепиха в това начинание и бързо се разчу за нея в града. В неговите очи денят беше най-обикновен, той често присъстваше на такива семинари и нямаше нещо, с което да отличи този от останалите, поне така си мислеше. Когато свърши с домакинската работа, се преоблече и излезе от вкъщи. Беше паркирал колата наблизко, качи се и запали. Университетът беше в другия край на града, трябваша му тридесет минути, за да стигне дотам, а той тръгна един час по-рано, за да има достатъчно време. Къщата му се намираше в покрайнините на града, далеч от хората и ежедневния трафик. Умишлено беше избрал това място, защото беше спокойно и нямаше наплив на хора. Кварталът беше малък,

живущите там се познаваха помежду си. Всички бяха семейни, само той живееше с кучето си Линдзи. Съседката му Мина, жена на средна възраст, с леко прошарена коса, живееше със съпруга си Денис, бивш военен и справедлив човек. Двете им дъщери, които отдавна бяха създали собствени семейства, ги посещаваха няколко пъти седмично. Това бяха единствените хора, с които говореше Алек. Останалите бяха постудени, поздравяваха го на улицата в знак на уважение, но само толкова. Мина и Денис бяха добри хора. Мина често му носеше чинии с храна от тяхната къща. От своя страна Денис му помагаше в ремонта на къщата, когато имаше нужда. Алек винаги им е бил признателен за доброто отношение и приятелската подкрепа.

Глава 2

Наближаваше университета, оставаха около двадесет минути до началото. Паркира колата пред ресторанта, който беше до университета и се запъти към залата, в която щеше да се състои самият семинар. Беше леко притеснен и забърза крачката. След по-малко от десет минути вече беше в залата. Остана изненадан, когато видя колко много хора ще присъстват. Очакваше да има около 100тина души, а в залата имаше над 250 човека. Освен че беше изненадан, беше и леко изнервен от този факт, но реши да запази самообладание. Отдавна не беше изнасял реч пред толкова голяма публика, но знаеше, че ще се справи, винаги го правеше, а този семинар беше като всички други, на които е присъствал, но сякаш нещо го разколебаваше. Помисли, че е прекалил с кафето тази сутрин, разтърси глава, пое си дълбоко въздух и се запъти към редицата столове, предназначени за спе-

циалните гости. Седна на един от първите, неговата реч беше още в началото. Семинарът започна. Речта му беше сравнително кратка, представи себе си и организацията. Каза няколко изречения свързани с ветеринарната клиника и отговори на въпросите, които му зададоха. Тъкмо приключваше с речта, когато изненадващо едно момиче вдигна ръка, за да ѝ дадат възможността да зададе въпроса си:

- Може ли един последен въпрос, господине?

Алек спря погледа си върху дребното момиче, което стоеше на крака в края на залата, облегнало едното си рамо на стената и отвърна:

- Разбира се, госпожице! Слушам Ви.

- Смятате ли, че всичко, което се случва на този свят е справедливо, господине?

Въпросът на младото момиче го обърка, но в същото време му се стори интересен.

А гледката, която се откриваше беше още по-вълнуваща и загадъчна. Той огледа набързо това дребно създание. Дългата ѝ кестенява коса се пускаше малко под ра-

менете. Беше облечена в черен панталон, бяла ризка и черно сако, носеше и очила, които придаваха сериозност на невинното ѝ излъчване. Алек засече погледа ѝ за няколко секунди, не би могъл да отрече, че момичето беше красиво. Беше забравил, че го гледат толкова много хора, но бързо се осъзна, леко се поогледа наоколо, за да избегне неловката ситуация с погледите. Той усети, че тя очаква с огромно любопитство отговора на въпроса. Усмихна се леко и рече:

- Доста интересен въпрос, госпожице! Не мога да го свържа с темата, но ще Ви отговоря каква е моята гледна точка по въпроса.

- Не, не е по темата. Хареса ми начинът, по който обяснихте всичко свързано с животните досега, личи си, че ги обичате повече от всичко. Искрах да разбера какво мислите за неправдите, които се случват в живота, но се извинявам, ако въпросът ми е бил неуместен! - добави плахо момичето.

- Няма нужда да се извинявате, напротив, трябва да се гордеем с това, че има

повече млади хора, които мислят по този начин. Според мен животът не е несправедлив. Всичко се свежда до човека и неговото мислене. Когато Бог е създал Адам и Ева, той им е заръчал да не ядат от ябълката, защото ако това се случи, те ще се приравнят с него. Ева от своя страна се подлъгала и от алчност отхапала. След това дала на Адам и той да опита, но скрила истината от него. Мисля, че разбираш какво искам да кажа. Цялата несправедливост на земята идва от алчността и покварената душа на хората.

Ако човек избира правилния път, несправедливостта няма да съществува, но това няма как се случва. На света има толкова много хора с различно мислене и възпитание, невъзможно е всички да мислят еднакво. Единственото нещо, на което може да се надява човек, е доброто да живее в по-голямата част от хората. - възкликна Алек и се усмихна с надежда.

Момичето кимна в знак на благодарност за изчерпателния отговор. След около час семинарът беше приключил. На излизане Алек се огледа за въпросното момиче, но

не го видя, беше си тръгнало. Отивайки към колата, образът ѝ не напускаше съзнанието му. Помисли си, че това се дължи на факта, че отдавна не е бил с жена и имаше нужда да задоволи мъжкия си нагон, но нещо в това момиче силно го впечатли. Седна в колата и се замисли, че няма да я види повече, затова беше безсмислено да мисли за нея, разтърси глава, за да се осъзнае и потегли.

Глава 4

Из целия коридор отекваха бързите стъпки на Еля, която беше се успала за лекциите тази сутрин. След снощното парти, на което беше останала до късно, едва успя да намери сили, за да се измъкне от леглото. Беше си легнала на съмване. Лекциите и бяха от девет часа, а тя се бе събудила в девет и половина. Вече закъсняваше с два часа. Притеснена и недоспала, тя крачеше към втория корпус на университета. Почти не се случваше да закъснее, това бяха много редки случаи. Еля винаги бе организирана и точна. С прецизност обмисляше действията си и искаше да е коректна във всяко едно отношение. Имаше сложен характер, но винаги бе усмихната и отворена към света. Имаше принципи, които спазваше, защото вярваше, че така се изгражда човек като личност. Не приличаше на повечето си връстници, знаеше какво желае от живота, но по-важното, е че знаеше как да го постигне. В бъдеще искаше да бъде независима жена, жена с характер и успешна про-

фесия, но и знаеше, че нещата не стават от днес за утре. Беше на двадесет и една години, но беше изключително упорита и вярваше в мечтите си.

Стигайки пред вратата, протегна ръка, за да я отвори и влезе. Лекторът извърна глава към нея, както и всички студенти, присъстващи на лекцията. Кимайки ѝ направи знак с ръка, за да седне. Тя му благодари с едва доловима усмивка и се насочи към мястото си. Леко се беше изчервила от погледите на колегите си, но бързо ѝ мина.

Денят беше вторник, а тогава се провеждаха лекциите по анатомия, които бяха с продължителност 4-5 часа. Еля следваше в медицински университет и искаше да стане патоанатом. Всички в обкръжението ѝ казваха, че тази професия не е за нея, че ще и писне бързо и куп други неща, на които тя не обръщаше особено внимание.

Когато приключиха лекциите, тя си събра учебниците и се насочи към кабинета на лектора по анатомия. Наближаваха изпитите ѝ и тя пожела да говори с

него насаме, за да го пита как да се подготви по-добре за тях. Материалът беше доста, а и беше сложен, в учебниците имаше безкраен поток от ненужна информация, който вмес-то да улесни разбирането на темите, ги затрудняваше. Почука леко на вратата и влезе.

Лекторът я подкани да седне учтиво. Каза и, че разполага с ограничено време, тъй като чака свой приятел да го посети, но до неговото посещение имаше още време и той я попита:

- Какво те води насам, Еля?

- Изпитите, господине. Наближават и бих искала да се подготвя добре за тях, но времето е ограничено. - отвърна Еля несигурно.

- Така е! Разбирам тревогата ти! И аз се чувствах така едно време, когато бях на твоите години. Бях изморен от всекидневните лекции, притеснен за изпитите, няхах никакво свободно време, но ето ме сега съм тук. - рече шеговито лекторът

- Знам, че не трябва да се притеснявам, но просто не мога да се контролирам. - отвърна плахо тя.

- Отлично те разбирам, както казах. Нормално е да се чувстваш така. Тази професия не е лесна, никоя не е, но ако човек...- и отварянето на вратата прекъсна думите му.

Беше Алек.

- Здравей, Алек! Подранил си, човекче, не те очаквах толкова рано! - изненадано, но и радостно се обърна лекторът към госта си, а Еля веднага го позна. Това беше ветеринарният лекар от онзи семинар, на който тя беше присъствала от уважение към нейна приятелка, която учи там. Не искала да ходи сама и беше помолила Еля да я придружи. Тя, разбира се, не ѝ беше отказала. Еля го погледна право в очите, сякаш нещо се преобърна в стомаха ѝ, леко се притесни от присъствието му, но той също я позна и тя го усети от топлината в погледа му, гледаше я така, както я гледаше на семинара, но се съсредоточи и рече:

- Здравей, приятел! Работата ми днес приключи по-рано, та реших, че е по-добре да не те карам да чакаш повече,

предполагам, че много ти липсвах! - рече Алек с широка и искрена усмивка.

- Разбира се! Доста време мина, откакто не сме се виждали! Колко ли неща са се променили? Как си? Как върви живота? - попита преподавателят.

Еля стоеше и ги наблюдаваше, не знаеше какво да каже. След две-три минути общи приказки, лекторът се опомни и представи Еля на Алек:

- Нека да те запозная с една от най-успешните студентки в университета ни - това е Елейна.

- За мен е чест да се запознаем, аз съм Алек! - подавайки дружелюбно ръката си, той не отделяше очите си от нейните.

- Честта е изцяло моя! - отговори Еля, приютявайки неговата ръка в своята. Тя също отвърна толкова интимно на жестта, който изглеждаше на пръв поглед невинен и напълно очакван. И двамата усетиха силното привличане помежду си, още щом се докоснаха пръстите им. Това беше първата им среща, но и двамата не желаеха да е последна. Еля отдели ръката си деликатно от

неговата и пожела да ги остави насаме.

Усмихна се приветливо и на двамата, и излезе от кабинета, но вместо притеснението, което я беше обзело, сега чувстваше нещо различно. Тя самата не можеше да определи състоянието си, но със сигурност не беше разтревожена. През целия път до вкъщи мислеше за него и за омайващия му поглед, който я беше накарал да се развълнува безпричинно.

Глава 9

Алек бързаше да излезе, за да не закъснее за срещата с Еля. Толкова се вълнуваше, че не успя да закопчее копчетата на ризата си правилно. Чакаше тази среща от дълго време. Взе букета, който ѝ беше купил и излезе от къщата. Усещаше силните удари на сърцето си, дотолкова, че имаше чувството, че всеки момент би могло да се пръсне.

Той изпитваше дълбоки чувства към нея, за които дълго време премълчаваше. Макар да усещаше, че Еля не е безразлична към него, той не предприемаше нищо. Алек не беше страхливец, но беше достатъчно мъдър, за да приеме реалността. Той беше ветеринарен лекар на възраст, в която отдавна трябваше да има семейство, а тя беше млада, още в разцвета на силите си. Никога не е срещал жена, с която да възнамерява да създаде семейство, но в лицето на Еля всичко беше различно. Любовта му към нея изненадваше и самия него. Никога през живота си не е гледал насериозно

на по-младите жени, понеже по-голямата част от тях преследват изгодата и парите, но Еля нямаше нищо общо с тези жени и въпреки това нещо го спираше. Той не искаше да ѝ навреди по някакъв начин, но не искаше и да я забрави. Тя беше най-красивото нещо в неговата реалност.

Тези мисли нахлуха в главата му, докато шофираше, но той беше решен да ѝ каже всичко, което е премълчавал досега. Стигайки до езерото, на което често ходеха заедно, той се огледа за нея. Еля беше седнала на тревата близо до езерото и го чакаше. Той пристъпи с бавни крачки зад гърба ѝ.

Глава 18

Бяха изминали шест месеца, откакто Алек и Еля се разделиха. Шест дълги месеца, в които и двамата бяха като призраци. Животът си течеше монотонно, а те постоянно мислеха един за друг. Алек ходеше в клиниката, която беше единственото място, което разсейваше мислите му и затъпяваше болката в гърдите му. Еля от своя страна продължаваше да ходи на лекции, но избягваше да ходи в голямата зала, където за първи път се срещнаха с Алек. Всичко свързваше с него, а спомените я убиваха вътрешно. Решението за раздялата им беше взела Еля, не беше доброволно, но мислеше, че така е най-правилно. Влиятелният ѝ баща, който беше твърдо против връзката им, я беше заплашил да съсипе кариерата му, а тя много добре знаеше какво означава тя за него. Животните бяха като негово семейство, а тя нямаше право да му го отнема. Дълго време се срещаха тайно, никой не подозираше за връзката им. Само две години бяха заедно,

а тя имаше чувството, че го познава цял живот. Времето с него минаваше неусетно. Тя не откриваше никакви разлики помежду им, дори и възрастовата. Еля беше младо момиче на двадесет и една, а Алек зрял мъж на тридесет и седем години. Не беше възможна такава връзка според семейството на Еля. Причината не беше материална, защото Алек също беше достатъчно заможен, но баща ѝ не искаше да има връзка с него. Той искаше да омъжи дъщеря си за някой млад търговец, който да продължи рода му. В неговите очи за нея той беше стар и не откриваше нищо положително в него, но за дъщеря му не беше така. Вече нямаше и значение. Бяха се разделили и нямаше връщане назад.

Глава 21

Една вечер, лежейки в леглото, Алек гледаше филм, който му напомни за любовта на живота му - Еля. Какво ли прави тя сега? Къде ли е? Дали е обикнала някого след него? Въпреки четирите години, които бяха изминали, откакто не я бе виждал, той не преставаше да мисли за нея. Сякаш любовта му ставаше все по-силна с всеки изминал ден. Единственото нещо, което беше чул за нея е, че се е преместила в друг град, но не знаеше в кой. Алек не знаеше истинската причина, поради която Еля го беше оставила. Той мислеше, че тя вече не го иска в живота си, макар истината да беше друга, но никога нямаше да я научи. Филмът беше романтичен. Влюбена двойка се целуваше във водата, а тази сцена съживи и спомените на Алек, които той толкова се мъчеше да забрави, но неуспешно. Спомни си за всички споделени интимности с Еля - за нежните ѝ прегръдки, за сладките ѝ целувки, за невинните ѝ докосвания, за реак-

циите на тялото ѝ при допир с неговото, за всички нощи, в които просто са се наслаждавали един на друг. Но всичко това беше останало в миналото и нямаше никаква полза да си спомня, защото чувстваше само болка, разкъсваше се между разума и сърцето си. Позвъняването на телефона го освести. Беше съседът му Денис. Бяха се разбрали да отидат заедно в града, за да вземат кучето на Алек, което беше в клиниката, но неговата кола беше се повредила и Денис беше обещал, че ще го закара.

Глава 19

Отдавна се бе спуснал мракът навън, а Алек все още работеше в клиниката. Беше изникнал спешен случай с куче, което се бореше със смъртта. Обикновено работното му време свършваше в 18 часа, а вече минаваше 20 часа. Алек винаги бе отдаден на животните изцяло и допълнителното време, което отделяше, за да се грижи за тях, не представляваше никакъв проблем за него. Чувстваше се по-спокоен, когато ги наглежда често, особено когато положението е сериозно, както беше случаят с кучето. Съвестта не му позволяваше да си тръгне просто така, защото знаеше, че и да го направи, мислите му щяха да останат в клиниката, макар по-рано през деня да не бяха там. Преди няколко дни се беше случило нещо, за което дори не подозираше. Най-много се боеше от това да загуби хората, които обича, а в неговия живот нямаше много такива, но сега най-големият му кошмар се бе превърнал в реалност. Най-

неочаквано се бе разделил с Еля. Алек беше съкрушен от тази раздяла, сякаш целият свят се беше сринал пред очите му. До скоро имаше блестящи мечти за бъдещето, които искаше да осъществи с Еля, но единственото нещо, което притежаваше в момента беше разбитото му на пух и прах сърце. То беше разбито от жената, за която даваше всичко и мисълта за това действаше като отрова в жилите му. Лечението си търсеше отново на своето място - в клиниката. Там забравяше за проблемите си, бягаше от реалността и се приютяваше при животните. Единствените същества, които го разбираха и приемаха, без да говорят, тяхното присъствие му беше достатъчно, но сега и те не можеха да му помогнат. Всичко, в което някога беше вярвал, се бе срутило и изграждането на нещо ново не беше по силите му, не и сега.

Някой го отърси от мислите му, когато внезапно влезе в кабинета му. Кучето се беше събудило, Алек беше предупредил да му съобщят, когато това се случи. Ско-

чи на крака и отиде да го прегледа.

Състоянието му се беше подобрило. Сега кучето изглеждаше по-жизнено. Беше легнало на предните си лапи и го гледаше с милите си очички. Алек се усмихна и го погали по главата:

- Добро куче! Нека да ти измислим някакво име! Спайки, да Спайки.. звучи добре! А на теб харесва ли ти?.. Да, разбира се, че ти харесва!.. - изсмя се Алек сам на себе си, осъзнавайки, че си говори сам.

Спайки бяха кръстили плюшеното мече, което Алек беше подарил на Еля за рождения ѝ ден. Този незабравим рожден ден, който бяха прекарали двамата далеч от всичко и всички. Беше страхотен уикенд и за двамата, тогава за първи път се бяха отдали един на друг.

Последна глава

Адвокатът на Алек започна да търси настоятелно човека, до когото беше адресирано писмото. Върху него пишеше само "До единствената", но в завещанието, което беше приготвил предварително Алек, беше споменато името на "Единствената". Беше поръчал да изготвят завещанието и един ден, когато смъртта му настъпи, писмото да достигне до собственика му. В него беше написал всичко, което искаше да каже на целия свят, а неговия свят се състоеше само от едно име - Еля. Смъртта му беше нещастен случай, никой не предполагаше, че ще се случи. Някои хора, дори говореха, че е усетил, че скоро ще отиде на другия свят и затова е съставил рано завещание. След упорито търсене откриха Еля в едно малко градче, което е доста далече от родния ѝ град, в който беше опознала любовта за първи път. Адвокатът се срещна с нея и ѝ даде писмото. Тя не можа да повярва на това,

което се случва, но се опомни и седна на стола. Когато адвокатът напусна стаята, тя известно време гледаше пусто и си спомняше за миналото. Когато се почувства готова, отвори писмото и зачете:

До "единствената",

Бях чувал много неща свързани с любовта. Нейното въздействие върху човека е истинско чудо, което преобразява човешката същност до неузнаваемост. Не чух това от хората, нито го прочетох от някоя книга, научих го по болезнения начин, допуснах я в живота си. Любовта е абстрактно понятие, което не може да се научи, прочитайки се отнякъде, нито гледайки се от филм, човек трябва да се докосне до нея, да я изпита, за да я разбере, но дори и тогава не може да бъде сигурен дали я познава достатъчно. Сблъсквайки се с всичките ѝ лица, осъзнах, че колкото щастие, толкова и болка носи. Болка, която оставя дълбоки следи в съзнанието на човек, като същата онази болка, която тя остави у мен. Любовта, тя няма точно

определение, нито формула. Не можем просто да я намерим, обикновено тя сама ни открива, нито бихме могли да я изхвърлим заради горчивия вкус, който придава на живота ни. Връхлита спонтанно и никой няма власт над нея, но тя има над всичко, дори и разумът няма силата да ѝ противоречи.. На седемнадесет години прочетох първия си любовен роман, в който гласеше, че любовта е най-обичаната болка на света. Тогава не разбирах какво означаваше това, но с годините научих.. Когато преминеш през много трудности в живота, той калява характера ти. Невъзможно е да преминеш през толкова болка и да не се научиш, да се справиш с нея. Аз се научих, но не да забравям, а да свиквам с нея. Всеки път при мисълта за теб ме болеше, но някак свикнах, може би, защото осъзнавах, че нищо няма да се промени, дори и да ме боли. Понякога си мислех, че не трябваше да те срещна изобщо, но после отхвърлях тази мисъл. Радвам се, че някога беше в живота ми. Освен бол-

ката, ти ми донесе и щастие. Показа ми колко много мога да обичам. Научих за себе си доста неща от теб, като ги изживяхме заедно. Както всяко нещо в живота, и любовта носи своите положителни страни и негативи, но аз избирам да помня само хубавите мигове. Обичах те и тогава, обичам те и сега. Дори съдбата да ни е разделила, винаги бих искал да си щастлива и да се радваш на живота, независимо какво се случва. Бъди щастлива! Обичам те!

Твой Алек